

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๑๗ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๔

ลมหายใจก้นกำแพงนรก

ทองคำเราก็ได้เพิ่มขึ้นทุกวัน ๆ ได้เรื่อย ๆ วันนี้วันที่ ๑๗ เรากะไว้วันพรุ่งนี้ไป
กรุงเทพฯ ก็เลยต้องพัก รอไว้ก่อน เราอาจจะรอเพื่อให้ได้ทองคำเพิ่มเข้าอีก จะได้ง่ายขึ้น
ขึ้นว่าอย่างนั้นก็ได้เนาะ เรารอทางนี้ทองคำได้เพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ พอบุกก็บุกเลย กว่าจะถึง
วันไปนี้ก็มาได้เรื่อย ๆ พอจะบุกแห่งที่สาม เวลานั้นมันได้ ๓๔ กิโลแล้ว อาจจะถึง ๓
แห่งก็ได้คอยสังเกตไป

เมื่อวานผ่านไปวัดดงศรีชมภู ไปดูถนนหนทางด้วย ทางทิศเหนือแต่ใต้อูธรไป
เขาสูบน้ำกันอีกที สูบน้ำกันท่อใหญ่ ๆ เป็นแถวเลย สูบออกจากอุตรลงทางนั้น เราดู
น้ำก็เรียกว่ามันลดแต่ช้ามาก ฝนตกเมื่อเข้านี้จะเพิ่มอีกนะ ตกเพียงเท่านี้ก็เพิ่มเพราะน้ำ
ไม่มีที่เก็บ ตกเท่าไรไหลออก ๆ ตกเท่าไรเพิ่ม ๆ ถ้าตกอย่างเมื่อเข้านี้ก็เพิ่มอีกไม่
มากนัก วัดเราเริ่มท่วมมาตั้งแต่เช้าวันที่ ๑๑ พังมาลดลงวันที่ ๑๒-๑๓ ทางไปชุมแพ
หล่มสักในภูเขาน่ากลัวนะ ภูเขาเวลาฝนตกน้ำไหลลงมา ก้อนหินตกลงมาจากนั้น
เกลื่อนอยู่ตามถนน เขาก็เขียนเตือนไว้เป็นระยะ ๆ ระวังหินร่วงหินหล่น เขาบอกเป็น
ระยะ ๆ ไปก็เห็นจริง ๆ คือเขาไม่ให้วิ่งเร็วเกินไป บางทีไปเจอหินกำลังขวางทางหลบ
ไม่ทันก็ชน เขาเขียนเตือนไปทุกระยะ ๆ ระวังหินร่วงหินหล่นอะไร แล้วไปก็เห็นจริง ๆ
อันนั้นน่ากลัวเหมือนกัน

เวลาฝนตกนี้ดินมันเปียกไปหมด เพราะฉะนั้นมันถึงพังได้อย่างง่ายดาย ฝนตก
น้ำแช่ม้านาน ๆ ก็เปียก ที่นี้หินที่เกาะกันอยู่เหนียว ๆ แต่ก่อนก็พังเลย ๆ วิ่งไปตาม
ถนนเดี่ยวเห็นหินตกอยู่ทางนั้น หินหล่นอยู่ทางนี้เรื่อยเลย ที่กองใหญ่ ๆ มันลงมาเลยก็
มี ลงฟากทาง ถึงกลางถนนก็มี ทั้งดินทั้งหิน นี่หมายถึงสายชุมแพ-หล่มสัก-พิษณุโลก
สายนี้ น่ากลัวอยู่ เราไปเมื่อเร็ว ๆ นี้เอาของไปส่งพวกด่าน เขารักษาสมบัติของชาตินั้น
เองจะเป็นอะไร มีสองด่าน พอจะแยกเข้าไปทางน้ำหนาวก็เป็นด่านหนึ่ง แล้วไปอีก ๓๐
กว่านาที่กว่านิดหน่อยก็เป็นอีกด่านหนึ่ง ที่เราไปส่งเป็นประจำ ไปส่งอาหารพวกข้าว
พวกอะไร ๆ หากเป็นปรกติธรรมดาเราจะส่งเดือนละครึ่ง ๆ นอกจากเรามีธุระจำเป็นก็
เว้นไปบ้าง ห่างไปบ้าง จึงได้เห็นหนทางสายนี้มาตลอด

ไปวันนั้น โอ้โฮ น่ากลัว เขากำลังทำสะพานใหม่สะพานคอนกรีต รถต้องรอกัน
คือสะพานนี้ยังไม่เสร็จ เขาต้องทำสะพานเหล็กสำรองไว้ ขึ้นสะพานเหล็ก รถต้องรอกัน
สองข้างทาง คันหนึ่งผ่านมาแล้วคันหนึ่งถึงจะไปได้ นั่นละที่ดูชัดเจน รถหยุดเราดู แต่
เราก็แน่ใจกับสะพานที่เขาทำอยู่เวลานี้แม้ยังไม่เสร็จก็ตาม เขาทำได้อย่างมาตรฐานจริง

ๆ ไม่เป็นไรแล้วต่อไปนี่ ตรงนั้นนะ จะสะดวกไปเลย ไปเห็นอยู่เรื่อย ๆ แต่ไม่น่าหวาดเสียวเหมือนตรงสะพานนี้ เพราะฉะนั้นเขาจึงต้องทำสะพานคอนกรีตอย่างได้มาตรฐานเต็มทีตรงนั้น

เดือนสิงหานี้ฝนไม่มีคำว่าแล้งนะ ตั้งแต่ต้นมาเลยฝนไม่มีคำว่าแล้ง กรกฏา สิงหา เรื่อยมา คอยดูมันจะไปถึงไหน หน้าฝนจริง ๆ ที่ฝนตกอยู่ตลอดก็ต้องไปถึงตุลา ต้นเดือนตุลา งามไป บางปีอาจหยุด พอตุลาแล้วหยุด มันจะตกไปถึงกันยา เพียงเท่านั้นน้ำก็พอกับข้าวนะ เราเที่ยวชอกแซก ส่วนมากมักเข้าป่านั้นป่านี่ ชอบนะ ถ้าเข้าป่ารื่นเรียง พอรอดเพียงเข้าป่าเข้าเขา นอนอยู่ก็ตามคึกคักลุกเลย ตาจ้องดู โห้ย มันรื่นเรียงมันเป็นเองนะ ระหว่างชั้นธกัษิตที่ครองกันอยู่ อาศัยสิ่งนี้เป็นเครื่องหล่อเลี้ยง รู้สึกรื่นเรียงบันเทิง พอออกจากป่าจากเขาไปแล้ว ลงตามไร่นาแล้ว ลมนอนดูเลยไม่มอง พอเข้าป่าเข้าเขาแล้วคึกคักเลย อย่างนั้นทุกแห่งไป

อย่างสกลนคร พอเริ่มจากสกลนครเริ่มเข้าเขาจนกระทั่งถึงสี่แยกสมเด็จ เพลินไปเรื่อยกับป่า ชมป่าเขา เพราะภูเขาลูกนี้เรียกว่าเราเดินเราเที่ยวเสียอย่างโชคโซน เพราะอยู่ที่นี้ ๘ ปี สกลนครนี้ ๘ ปี เที่ยวเขาเที่ยวป่าทั้งนั้น เที่ยวนครพนม ๔ ปี ๕ ปี ต่อไปถึงภูจ้อก้อท่านหล้า เพราะฉะนั้นจึงเห็นหมดตั้งแต่ภูเหล็กท่านวัน ไปจนกระทั่งถึงภูจ้อก้อ เป็นทำเลที่เราเที่ยวขึ้นลง ๆ ๑๑-๑๒ ปีเที่ยวเขาลูกนี้แหลก เพราะฉะนั้นเวลาไปมันถึงไปดูความหลังของตัวเอง เวลานี้เปลี่ยนแปลงไปมากก็ตาม เราก็ดูพื้นที่ที่เราเคยไปเคยอยู่ คือแต่ก่อนเป็นป่าล้วน ๆ ไม่มีบ้านคนเลย เดี่ยวนี้บ้านคนมีประปรายตลอดไปตามสายทางและที่ต่าง ๆ ข้างในก็มีทั่วไปหมด เดี่ยวนี้กลายเป็นบ้านคนไปหมดแล้ว

แต่ก่อนเป็นดงล้วน ๆ พวกสัตว์พวกเสือพวกช้างเต็มหมดละ เขายังติดกับเรา เขาเรียกบ้านโคกกองอยู่ในกลางป่า เราผ่านมาจะมาทางสกลนคร เดินดั้นด้นไปอย่างนั้น ละทางในป่า ไปผ่านหมู่บ้านนั้น (เมื่อคืนนี้ช้างออกมาทางนี้ ท่านให้ระวังนะ) เขาบอก (ช้างมันออกมาแถวนี้เมื่อคืนนี้ ท่านไปนี้ท่านให้ระวังนะ) แล้วมันไปทางไหนละ (ก็ได้ยินเสียงมันโครมคราม ๆ แถวนี้อันแล้วหายไป ไม่ทราบไปทางไหน ให้ระวังก็แล้วกัน) เขาเตือนเรา แต่เราก็เฉย เราไม่เคยกลัว เราก็ลุกช้างลุกเสืออยู่ในป่าดงของเราใช้ไหมละ เขาก็เตือนเราเป็นธรรมดา ไปก็เห็นรอยมันแหลกหมดเลย นั่นละแต่ก่อนช้างมีเต็มนะ เดี่ยวนี้ไม่มี หมด

มีกระทิง วัวแดง สัตว์ใหญ่ ๆ เต็มอยู่ที่นี่ พวกช้าง ดงอันนี้จากสกลนคร ทางติดต่อยืดยาว ภูเขาลูกนี้มันต่อกัน ๆ ไปนะ ที่เราเห็นยาว ๆ นั้นไม่ใช่เป็นภูเขาลูกเดียว คือมันมีต่อกันเป็นลูก ๆ ลูกนี้ต่อลูกนั้น ลูกนั้นต่อลูกนี้ มันเป็นชั้น ๆ ไปเลย เวลาเราขึ้น

เขาแล้วถึงรู้ว่าภูเขาที่ยาวเหยียดไม่ใช่ลูกเดียว ไม่ทราบว่่าก็ร้อยก็พันลูก มันต่อกันไปเรื่อย ๆ เรามองไปนี่มันเป็นเหมือนลูกเดียวนะ เวลาเข้าไปในเขาแล้วเขาเป็นลูกของเขา ลูกนี้ต่อลูกนั้น ลูกนั้นต่อลูกนั้น เหลื่อมล้ำกันไป สลับกันไปเรื่อย มันเลยยาวไป ไปนี้สนุกสนาน อยู่กับคนป่านะ แถวนี่เป็นป่า นาน ๆ จะเจอบ้านสัก ๓-๔ หลังคาเรือน แต่ นาน ๆ จะเจอ ไม่เหมือนทุกวันนี้ซึ่งมีแต่บ้านเต็มไปหมด นั่นจะไปอาศัยพวกนี้ละ บิณฑบาต เพราะเราไม่ได้ฉันทุกวัน พออาศัยเขาไปวันหนึ่ง ๆ เท่านั้น มันจะตายจริง ๆ ก็ฉันให้เสีย พอทนได้ทนไปอย่างนั้น

นี่เห็นใหม่เรื่องการภาวนา ฟุ้งองทั้งหลายจำเอา ที่พูดเหล่านี้มีแต่ฝึกจิตทั้งนั้น เมื่อมันเกี่ยวกับธาตุขันธ์ ต้องบิณฑบาตขันธ์ลงไปด้วย ถ้าฉันมากธาตุขันธ์มีกำลัง การภาวนาเหมือนรถบรรทุกของหนัก มันอึดอาดของมันในจิตนั่นแหละ รู้ในจิต ครั้นเวลา ผ่อนอาหารลง ตัดอาหารลงไป ทางธาตุขันธ์มันเบากำลังซึ่งเป็นความเกี่ยวข้องกับกิเลส มันก็ไม่ค่อยเสริม จิตใจก็ก้าวได้ ๆ เรื่อย ๆ ทุกข์ใครจะไม่ทุกข์ ถึงเวลากินต้องอยาก ต้องหิวคนเรา ก็ทน ไม่กิน ทนเอาอย่างนั้นแหละ การฝึกตัวเพื่อความเป็นคนดี นี่ฝึกจริง ๆ นะ จึงได้พูดเต็มปากเลยว่าเราไม่มีที่ต้องติของเราตั้งแต่บวชมานี้ ว่าจะตั้งหน้าตั้งตาฝ่าฝืนธรรมวินัยไม่มีเลย หิริโอตตปยะเต็มตัว ๆ ตลอด เรียกว่าภาคภูมิใจในศีลของตัวเอง

จากนั้นก็สมาธิเป็นเครื่องหล่อเลี้ยงภายในให้อบอุ่นเข้าไปเรื่อย หนักเข้า ๆ จิตใจก็มีที่พึ่ง เมื่อจิตใจมีที่พึ่งแล้วสิ่งเหล่านั้นไม่ได้สนใจนะ คือจิตใจมีที่พึ่งได้แก่ธรรมเป็นที่อบอุ่นของใจ อยู่ที่ไหนสง่างามอยู่ในภายใน อยู่ในป่าในเขาอยู่ที่ไหนก็ตาม อาศัยสิ่งเหล่านั้นเป็นที่สงบบงเบียบเพื่อบำเพ็ญธรรมได้สะดวก ส่วนความสะดวกของจิตมันสะดวกของมันตลอดเวลา นี่ละการฝึกจิต นี่หมายถึงพระเรามีหน้าที่อันเดียว ไปปฏิบัติตน นี่ได้ฝึกมา เพราะฉะนั้นจึงกล้าพูดทุกอย่างกับพี่น้องทั้งหลายไม่สะทกสะท้าน เพราะเราทำได้ทำอย่างนั้นจริง ๆ เรียกว่าเดินตายมาเลย

ที่นี้ผลของการเดินตายก็ตั้งที่มาสอนพี่น้องทั้งหลายอยู่เวลานี้ นี่ละความดีเมื่อเราสร้างเข้ามา มาก ๆ แล้ว ความดีก็เด่นขึ้นภายในตัวของเราเอง คนที่สร้างความชั่วมาก ๆ นี้อยู่ที่ไหนเป็นไฟนะ อย่างพวกโจรผู้ร้ายเหล่านี้ ถึงจะเป็นเจ้าใหญ่นายโต อวดอำนาจบาตรหลวงป่า ๆ เกื่อน ๆ กินบ้านกินเมืองนี้ไม่มีใครรู้ โอ้อวดด้วยอำนาจของตัวเอง มันก็ร้อนอยู่ภายในใจของมัน เป็นอยู่ในนั้นแหละ เพราะคำว่าไฟอยู่ที่ไหนก็ร้อนไม่ว่าอยู่ที่ลับที่แจ้งมันร้อนหมด ไฟคือบาปกรรมภายในหัวใจ

เช่นพวกที่กินบ้านกินเมือง มีแต่ความโลภ ความอยาก ความทะเยอทะยาน ไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลยนี้ กินกสิณเอาตับเอาปอดของคนทั้งชาติ ที่เขาสละลงไปเพื่อชาติบ้านเมือง

เป็นภาชีอาการต่าง ๆ เข้าไปสู่บ้านเมือง พวกนี้มีแต่กินอย่างลืมนื้อลืมตัว กินเข้าไป กลืนเข้าไป มีแต่เหล็กแดง ๆ กลืนเข้าไปกินเข้าไป เขาไม่เห็นก็โอ้อ่าละซี ภายนอกโอ้อ่า แต่ภายในไม่ได้โอ้อ่านะ เอาธรรมจับเข้าไปซิ ธรรมไม่มีที่ลับที่แจ้งเหมือนกับกิเลส กิเลสก็ไม่มีที่ลับที่แจ้ง อยู่ไหนร้อนได้หมดทำชั่ว ที่นี้ธรรมอยู่ที่ไหนเย็นได้หมด แล้ว มองเห็นได้ชัดเจน ๆ นั่นละพระพุทเจ้าท่านมองกิเลส เพราะฉะนั้นจึงแก้กิเลสได้ ฆ่า กิเลสได้

พวกที่ลืมนื้อลืมตัวนี้มันมีแต่ลมหายใจฟอด ๆ เท่านั้นนะ มันไม่ได้มีอะไรติด เนื้อติดตัวของมันพอจะเป็นที่พึ่ง ทั้ง ๆ ที่สิ่งเหล่านี้มันภูมิใจว่าเป็นที่พึ่ง ในขณะที่มีลมหายใจนี้มันภูมิใจว่าได้สิ่งนั้นสิ่งนี้มา อันนั้นก็ได้อันนี้ก็ได้อ ยศถาบรรดาศักดิ์ก็ได้ เงิน ทองข้าวของก็ได้ จะกอบจะโกยเอากับใคร กับดับใครปอดใครก็ได้ ๆ ได้ก็ตามนะ ได้ทั้งหมดนี้เป็นไฟเหล็กแดงเข้าไปเผาอยู่ภายในจิตใจ จะอยู่ที่ลับที่แจ้งก็เอาเถอะ ไปอยู่คนเดียวก็เป็น ไม่มีใครนั้นละมันยิ่งแสดง เวลาอยู่กับเพื่อนกับฝูงก็อาศัยเพื่อนฝูงบริษัท บริวารแห่ห้อมล้อมกันไปแบบโลกกิเลสนั้นแหละ เจ้าของก็ภูมิใจว่ามีบริษัทบริวาร มี อำนาจวาสนามาก ภูมิใจได้ชั่วระยะนี้ละ พอบริษัทบริวารห่างเหินไปแล้ว ไฟมันจะ แสดงตัวขึ้นมาให้เห็นชัดเจน แล้วก็ร้อนอยู่ภายใน ๆ

พวกนี้พวกร้อนภายในไม่มีความเย็นเลย ก็เรียกว่าชีวิตมนุษย์กันเอาไว้ กั้น กำแพงนรกไม่ให้เห็นชัดเจน ให้เห็นแต่อยู่ภายในใจที่เผาอยู่ขณะมีชีวิตอยู่กับมนุษย์นี้ เท่านั้น พอชีวิตมนุษย์ขาดสะบั้นลงไป กำแพงของนรกอเวจีจะเปิดจ้ำขึ้นเลยในภพของ ผี ภพของมนุษย์นี้อาลมหายใจกันเอาไว้ไม่ให้เห็น เพราะฉะนั้นมันถึงล้าปฏิเสฐที่ว่า บาปบุญนรกสวรรค์ไม่มี เพราะลมหายใจกันเอาไว้ไม่ให้เห็น พอลมหายใจซึ่งเป็นภูมิ ของมนุษย์ขาดสะบั้นลงไปนี้ กำแพงแห่งเมืองผีนรกอเวจีจะจ้ำขึ้นมาทันทีเลย รับกันไป เลย หมดไม่มีอะไรเหลือเลย ให้จำเอาไว้นะพี่น้องทั้งหลาย

อย่ากลัวหาญต่อความชั่ว พระพุทเจ้าไม่พากล้าหาญอย่ากลัวหาญ ไม่มีใคร ฉลาดแหลมคมยิ่งกว่าศาสดาองค์เอกมาสอนโลก สอนด้วยความสัตย์ความจริงทุกอย่าง เราอย่าฝ่าฝืนนะ ทุกข์ก็ทุกข์ไปเถอะ ตายไม่ตกนรกไม่เป็นไร ทุกข์เฉย ๆ ไม่มีอะไรจะ กิน มันทุกข์มันตาย เราไม่ไปหาริดหาไถทำความชั่วซ้ำลามกแก่ผู้ใด บาปเราอย่างนี้ไม่มี เราทุกข์เพียงธาตุขันธ์ของเรา เอา มันอดไม่มีอะไรกินก็ให้มันเห็น แต่มันก็ไม่ตาย มนุษย์เรา มันอาศัยกันได้นั้นทั่วโลกดินแดน ไม่มีใครตายด้วยความอดอยากเฉย ๆ มีน้อยมาก แต่ที่เอาเขามากินมากลืนท้องป่องนี้ พวกนี้จะป่องด้วยพินด้วยไฟเผาเหล็ก ไปเลย ๆ พอชีวิตลมหายใจขาดปั๊บนี้ กำแพงเมืองผีจะเปิดจ้ำขึ้นมาทันทีเลย ผิงเลยทันที นี่หมายถึงทางการทำความชั่ว

ที่นี้การทำความดีก็แบบเดียวกันไม่ได้ผิดกัน ไม่มีใครรู้จักตามเรารู้แต่เราคนเดียว อยู่เราคนเดียวสบายคนเดียว ดังที่เคยพูดให้ฟังถึงเรื่องการภาวนา อดบั้งอิมบั้ง ช่างหิวมัน จิตใจอยู่กับธรรม ไม่ได้อยู่กับความหิวโหยโหยแรง ความทุกข์ยากลำบากเกี่ยวกับเรื่องธาตุเรื่องขันธ จิตมันอยู่กับธรรม อะไร ๆ ก็อยู่กับธรรม ๆ จิตใจเมื่อได้รับการหล่อเลี้ยงด้วยอรรถด้วยธรรมเสมอก็ค่อยเจริญขึ้น ๆ ความสงบเย็นก็เย็นขึ้นไปเรื่อย ความสง่าผ่าเผยภายในใจสง่า สว่างกระจ่างแจ่มขยายออกเรื่อย ๆ จิตดวงนี้ เมื่อมีสิ่งกำบัง คือสิ่งกำบังได้แก่กิเลสมันปิดบังหุ้มห่อไว้ค่อยจางออก ๆ อันนี้มันค่อยกระจายออก ๆ อันนี้ที่เร็นเริงบันเทิง อยู่ที่ไหนสบายหมดผู้มีธรรมในใจ คือมีบุญภายในใจอยู่ไหนสบายหมด ตายที่ไหนท่านไม่ได้สนใจนะท่านผู้มีธรรมในใจ คือที่พึ่งของท่านอยู่กับท่านแล้วท่านจะไปหาอยู่กับอะไร อยู่ไหนก็สบาย ๆ

นี่การปฏิบัติตัวต้องทนทุกข์ยากลำบาก เราเป็นฆราวาสก็ควรให้ได้อยู่ในฐานะฆราวาสบ้าง อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินเนื้อเกินตัว จะจมแน่ ๆ ไม่มีใครรับรองเรา นะ เราเป็นผู้รับรองเราทั้งดีและชั่ว เป็นผู้รับเคราะห์รับกรรมของเราทั้งนั้น ถ้าชั่วก็ไปเลย ถ้าดีก็หนุนเลยไม่ต้องหาใครมาช่วยพยุงแหละ บุญพยุ่งอยู่ในตัวแล้ว บาปกดลงตลอดเวลา บุญพยุ่งในตัว นี่เครื่องยืนยัน พระพุทธเจ้าสอนไว้ทุกพระองค์อย่างนี้เหมือนกันหมด

ทนเอา มันจะทุกข์ยากลำบากทน เรายังเคยเอามาพูดให้บรรดาพี่น้องทั้งหลาย ฟัง ถึงขนาดที่เราคำนวณเอานะ ถ้าวันมะรืนไปนี้จะไปไม่ถึงบ้านเขา เพราะอดอาหารอดอยู่ตลอดเวลา มันจะตายจริง ๆ ค่อยไปบิณฑบาตมาฉัน ที่นี้มาคำนวณถ้าถึงวันมะรืนไปไม่ได้ วันพรุ่งนี้ก็จะไปถึงบ้านเขา วันพรุ่งนี้ก็ไป ไปมันไม่ถึงบ้าน เห็นไหมละ เราคาดเอาไว้ พอไปถึงกลางทางไปไม่ได้แล้ว หมดกำลัง ต้องนั่ง ถ้าภาษาของโลกเขาเรียกว่านั่งจับเจ้ากอดหัวเข่าสิ้นท่านะ

ที่นี้จิตมันไม่ได้สิ้นท่าละซี ธาตุขันธมันสิ้นท่าไปไม่รอดมันอยู่ ก็นั่งอยู่นั้น นั่งความเพียรก็อยู่ในนั้นพิจารณา นี่ละที่ว่ากิเลสเกิดธรรมเกิด พี่น้องทั้งหลายฟัง กับผู้ปฏิบัติธรรมชัดเจนนามากทีเดียว กิเลสเกิด เกิดยังไง เรานั่งเจ้าอยู่นั้น มันเหนื่อยหายใจแขม่ว ๆ จะไม่ไปถึงหมู่บ้านเขา พักเสียก่อนแล้วค่อยไปอีก สักเดี๋ยวก็โผล่ขึ้นมาแล้ว นี่เรียกว่ากิเลสเกิด เจียบ ๆ นะ นี่เห็นไหมขึ้นเลย เป็นคำพูดชัด ๆ เหมือนเราพูดกันแต่เสียงอยู่ภายในหัวใจ นี่เห็นไหมท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม นั่นเห็นไหม นี่คือกิเลสเกิด กิเลสทักเราเพื่อจะตัดทอนกำลังเรา ถ้าเราเชื่อกิเลสเราก็อ่อนเปียก ต่อไปก็อดอาหารไม่ได้ มันกลัวตาย เพราะ

กิเลสบอกแล้วว่า นี่เห็นไหมท่านอดอาหารจะฆ่ากิเลสให้ตาย แต่เวลานี้กิเลสยังไม่ตาย ท่านกำลังจะตายรู้ไหม นั่นบอกชัด ๆ นะ ขึ้นกิเลสเกิด

พอทางนั้นเกิดขึ้นทางนี้ขึ้นรับกับปีบเลยนะ ก็การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิด นี่ธรรมเกิดนะ ที่แรกกิเลสเกิดเสียก่อน คราวหลังนี้ธรรมเกิดว่า การกินนี้ก็กินมาตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งบัดนี้ไม่เห็นได้รับความวิเศษวิโสอะไรเลย แต่การอดอาหารเพื่อจะบำเพ็ญธรรมอดเพียงเท่านี้จะตายหรือ นั่นเห็นไหมละ อดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอ้า ตายก็ตายซี นั่นเห็นไหม คือการกินก็กินตั้งแต่วันเกิดมาจนกระทั่งปานนี้ไม่เห็นวิเศษวิโสอะไร เรามาอดเพียงเท่านี้จะตายหรือ เอา ตายก็ตายซี จิตมันก็ติดฝังเลย นี่เรียกว่า ธรรมเกิด แก่กันตก ไปได้สะดวกเลย ปึง ๆ

คำว่ากิเลสเกิดธรรมเกิดนี้จะเกิดในผู้ปฏิบัติ เรียบเฉย ๆ เราก็เรียนธรรมไม่เกิด นอกจากจะเป็นคติขึ้นมาเป็นบางวรรคบางตอน สะดุดใจก็อย่างนี้มีบ้าง ก็เรียกว่า ธรรมเกิดเหมือนกัน แต่จะให้เกิดแบบภาวณาติดต่อกันไปเรื่อย ๆ นี่ไม่ค่อยเกิด ต้องเป็นทางด้านภาวณา ด้านภาวณาภิเลสกับธรรมจะเกิดสวนหมัดกันเรื่อย ๆ อย่างที่ว่านี้ ต่อกรกับกิเลสก็ต้องต่อสู้กัน กิเลสเกิดแบบนี้ธรรมะสวนแบบนี้ ต่อกรกันไปเรื่อย ๆ ครั้นต่อไปธรรมะเกิดขึ้นเรื่อย กิเลสอ่อนลง ๆ นี่ละธรรมะเกิดขึ้นเรื่อย ปราบภิเลสไปเรื่อย นี่ธรรมะเกิดภายในใจ เกิดภายในใจด้วย อยู่ภายในใจด้วย เป็นกำลังอยู่ภายในใจด้วย เรียกว่าธรรมเกิด แก่ไปเรื่อย เบิกทางออกไปเรื่อย ๆ นี่ธรรมะเกิดภายในหัวใจของผู้ภาวณา ผู้ไม่เคยภาวณาไม่เกิด

ผู้ภาวณาอย่างเอาจริงเอาจังตั้งที่ว่ามานี้แล้วปิดไม่อยู่ ใครโกหกท่านไม่ได้เลย เพราะท่านรู้อยู่กับใจ เกิดอยู่กับใจของท่านตลอดเวลา แล้วใครจะมาลบล้างได้ ความรู้ ความเห็นทุกอย่างเกิดขึ้นในหัวใจตัวเองจะยอมให้คนอื่นมาตัดสินหรือ เราต้องเป็นผู้ตัดสินเราเด็ดขาด ๆ ตลอดไปไม่เชื่อใคร นี่เรียกว่าธรรมเกิด ถึงขั้นธรรมะเกิด เกิดตลอดเวลาภิเลสเกิด เกิดตลอด อย่างสามัญชนเราทั่ว ๆ ไป พุดหมดแดนโลกธาตุนะ มีแต่กิเลสเกิดทั้งนั้น อยู่ที่ไหนกิเลสเกิดตลอดเวลา

กิเลสจริง ๆ รังของกิเลส อย่างท่านพุดว่า อวิชชาปัจจุยา นั้นรวงรังอันใหญ่ หลวงของกิเลสที่มันเกิดนะ มันแตกแขนงออกมานั้นก็เป็น อวิชชาปัจจุยา สงฺขาราสฺ ขารปัจจุยา วิญญฺณํ เรื่อย แตกแขนงออกไปเรื่อย ๆ กิเลสแตกออกตามแขนงนี้ไปเรื่อยตลอดเวลา ตั้งแต่ตื่นนอนถึงหลับมีแต่เรื่องกิเลสแตกแขนงออกไป ๆ หาผลประโยชน์ให้มัน แต่หาพินหาไฟเผาไหม้เรา นี่เรียกว่ากิเลสเกิดในสามัญชน เกิดเหมือนกันหมดอย่างนี้ กิเลสเกิดตลอดเวลา

เอาที่นี้ เอาธรรมจับเข้าไป บำเพ็ญศีลบำเพ็ญธรรม เริ่มต้นตั้งแต่มีทาน ทานเกิดแล้วนะ นั่นธรรมเกิดแล้ว เราไม่เคยทำบุญให้ทาน แต่เมื่อเราได้ยินได้ฟังแล้วเกิดความเชื่อความเลื่อมใส เราเริ่มทำบุญให้ทาน นี่ธรรมเกิดแล้ว ทานเกิดแล้ว จากนั้นศีลเกิดแล้ว เรายกษาศีลรักษารธรรมเรา ศีลเริ่มเกิดแล้วภายในตัวของเรา จากนั้นเราก็ภาวนา ภาวนาก็เริ่มตั้งต้นเอาอะไรมาบริกรรม ท่านก็สอนไว้แล้วว่าเอา พุทโธ หรือ อัมโม หรือ สังโฆ เอาบริกรรมนะ นี่ธรรมเกิดแล้ว พุทโธ เกิดแล้ว อัมโม เกิดแล้ว เริ่มเกิดแล้ว นี่ละรากฐานแห่งธรรมที่จะเกิด เกิดที่ตรงนี้ก่อนนะ เกิดมาตั้งแต่ทานแต่ศีลมาเรื่อย ๆ

ที่นี้ออกทางด้านภาวนา ที่นี้แตกกระจายนะภาวนานี้ ธรรมเกิดแล้วนี่ ที่นี้เข้าถึงองค์ภาวนา นักภาวนา ที่นี้ธรรมก็เริ่มเกิด ๆ สมาธิธรรม ความสงบร่มเย็นเริ่มเกิดแล้ว สมาธิธรรมเริ่มเกิดแล้ว จากนั้นปัญญาธรรมเริ่มเกิดแล้ว ปัญญาธรรมมีหลายประเภท แตกแขนงออกไปมีแต่แขนงของธรรมที่นี้ ไปที่ไหนมีแต่แขนงของธรรมเกิดแล้ว ๆ เหมือนกิเลสเกิดแต่ก่อนนั้นแหละ เป็นอัตโนมัตติ

กิเลสมันเป็นอัตโนมัตติของมัน มันเกิดตลอดเวลาไม่มีใครบังคับ ไม่มีใครส่งเสริมมันด้วยเจตนามันก็เกิดของมันกิเลส เพราะมันมีกำลังมาก ที่นี้เวลาเราบำเพ็ญธรรมให้ธรรมมีกำลังมากก็แบบเดียวกัน พอถึงขั้นธรรมเกิดแล้วที่นี้เหมือนกันเลยนะ อยู่ที่ไหนเกิดตลอดธรรม แก้กิเลสตลอดเวลาไม่มีอริยาบถ นี่อัตโนมัตติ ธรรมเกิดในหัวใจเป็นอัตโนมัตติ จะว่าเพียรหรือไม่เพียรมันเพียรอยู่ในหลักธรรมชาติของมันอยู่แล้ว แก้กิเลสโดยหลักธรรมชาติ อริยาบถทั้งสี่ ยืนเดินนั่งนอนมีแต่ธรรมแก้กิเลส ๆ เป็นอัตโนมัตติของตัวเอง แล้วกิเลสตัวไหนมันจะมาจากป่าจักรวาลไหนมันจะทนได้ มันต้องถูกตบธรรม ไฟได้แก่ธรรมะเครื่องเผาเผาด้วยสติธรรมปัญญาธรรมเผาเหล็ก ๆ นี้เรียกว่าธรรมเกิด

ธรรมเกิดมาก ๆ แล้วเผากิเลสเหล็ก อวิชชาขเวว อเสสวิราคนิโรธา สงฺขารนิโรโธ อวิชชาดับ สังขารดับเรื่อย ๆ นี้เรียกว่าธรรมเกิดแล้วดับไปหมด สุดท้ายก็ นิโรโธ โหติ เลย นั่น รวมยอดแล้วเป็นนิโรธธรรมทั้งนั้นดับกิเลสโดยสิ้นเชิงไม่มีอะไรเหลือ ธรรมเกิดแล้วพอสิ้นสุดจากการว่าธรรมเกิดแล้ว ธรรมพอตัวแล้ว หรือว่าธรรมอยู่แล้ว จิตไม่หมุนแล้ว เครื่องหมุนของจิตคือกิเลส เมื่อกิเลสสิ้นซากลงไปแล้ว เครื่องหมุนของจิตไม่มีเรียกว่า ธรรมพอตัวแล้ว ธรรมอยู่แล้ว หรือธรรมบริสุทธิ์แล้ว จิตกับธรรมเป็นอันเดียวกันแล้ว บริสุทธิ์พุทโธเต็มดวงแล้ว ถึงนิพพานแล้ว หรือเป็นธรรมธาตุแล้ว นี่ขั้นสุดยอดแห่งการปฏิบัติธรรม พอถึงขั้นนี้แล้วหมดเรื่องความทุกข์ที่จะเกิดขึ้นมาจากกิเลสโดยประการทั้งปวง ไม่มีเหลือเลยภายในใจ นี้เรียกว่าท่านผู้เป็นบรมสุข ไม่มีอะไรกวนใจ

นี่การฝึกฝนอบรมตัวเอง ดังพระพุทธเจ้าสาวกทั้งหลายท่านเป็นสรณะของพวกเรา ท่านฝึกมาเป็นลำดับลำดับ ผู้ง่ายก็มีผู้ยากก็มี แต่ต่างคนต่างบิบบิน ผู้ยากก็บิบบินไปตามยาก ผู้ง่ายก็บิบบินไปตามง่าย สุดท้ายก็เป็นผลเครื่องตอบแทนเป็นที่พึงพอใจเหมือนกันหมด นี่การฝึกทรมานตนเองไม่ได้เสียผลเสียประโยชน์อะไร แต่การปล่อยเนื้อปล่อยตัวตามกิเลสนี้แหละวันยังค่ำคืนยังรุ่ง หากจุดหมายปลายทางไม่ได้ หายใจฝอด ๆ อยู่เวลานี้ เวลาตายจะไปไหนก็ไม่รู้แน่ มันอยู่ด้วยความสงสัยสนเท่ห์ อยู่ด้วยพินด้วยไฟเผาไหม้หัวใจ แต่ธรรมมีในหัวใจแล้วไม่เป็นเช่นนั้น อยู่ที่ไหนอยู่ได้หมดเย็นหมดสบายหมด ตายที่ไหนไปเลย เพราะธรรมกับใจอยู่ด้วยกันแล้ว ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอานะ ให้พากันฝึกทรมาน อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินไป ทุกข์ยากลำบากเพื่อความดีไม่ขาดทุน แต่ทุกข์ยากลำบากเพื่อการทำความชั่ว ด้วยการทำความชั่วนั้นจมไปทั้งนั้น ๆ พากันจำเอานะ

วันนี้พูดถึงว่ากิเลสเกิดธรรมเกิด ให้พากันเข้าใจนะ กิเลสเกิดมาตลอด เวลาดับกันด้วยความเพียรแล้วธรรมเกิดตลอด กิเลสดับไปตลอด นี่ได้พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟังเห็นใหม่การเทศนาว่าการสอนพี่น้องทั้งหลาย นี่พูดอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยตามหลักความจริงก็คือว่า ธรรมเกิด ธรรมเกิดแล้วก็ธรรมอยู่ ธรรมพอแล้ว สอนได้โลกนี้ เอา ๆ ใครจะมานั้นนะ ว่างี้เลย ก็ใจทั้งดวงเป็นธรรมทั้งแท่งแล้ว อัดอั้นตันใจที่ไหน เมื่อถึงขั้นเปิดแล้วมันเปิดอย่างนั้นจะว้ายังไง

เวลามันอยู่ในความตีบตันอั้นตัน อยู่ที่ไหนมันก็มีต จุตตะเกียงไว้ก็ดวงก็ตาม ไฟฟ้าก็แรงเทียนก็ตาม เอาพระอาทิตย์มาร้อยดวงก็ตาม มันก็มีตอยู่ที่หัวใจ แล้วเวลาใจมันเปิดจ้อออกมาแล้วเปิดไม่เปิดก็ตาม ไฟมันจ้ออยู่นี้แล้ว นตฺถิ ปญญาสมา อภา ความสว่างไสวไม่มีอะไรเสมอเหมือนปัญญาเลย ปัญญาหลักธรรมชาติอยู่ในจิตดวงที่ส่องใสเต็มที่แล้ว นั่นละอำนาจแห่งการทำความดี ผลส่งให้เป็นอย่างนั้น นี่ก็ได้พูดมาพอแล้วนะ สอนบรรดาประชาชนทั้งหลายมาจนกระทั่งบัดนี้ก็ยังไม่มีความยุติ แล้วแต่เหตุการณ์ที่จะควรสอนหนักเบาเล็กน้อย มันก็จะได้อสอนกันไปอยู่เรื่อย ๆ อย่างนี้

แต่ธรรมอยู่ที่ไหนเราไม่เคยคำนึง เราจะเอามาสอนพี่น้องชาวไทยเราหรือโลกไหนก็ตาม เทวบุตรเทวดาอินทร์พรหม เราก็ก่อนไม่เคยคิดว่าเราจะเอาอะไรมาสอน นี่พวกเปรตพวกผี นี่พวกมนุษย์มนา นี่พวกเทวดาอินทร์พรหม เราจะเอาอะไรมาสอนเราจนตรอกแล้วธรรมประเภทของสัตว์เหล่านี้ไม่มี ธรรมประเภทของเปรตของผี ประเภทของมนุษย์มนา ธรรมประเภทของเทวดาอินทร์พรหมไม่มี เราจะเอาอะไรมาสอน พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่านไม่ได้สนใจ เข้าใจไหม แล้วแต่อะไรที่จะเข้ามาเกี่ยว

